

Avellana turca

D' aquí a tres mesos els carrers de Ciutadella, a Menorca, s'ompliran de clofolles d'avellana borda quant la gent se les tiri pel cap per les festes de Sant Joan i dos mesos després faran el mateix a Ferreries. Tant de bo els pa-

gesos del Camp de Tarragona poguessin també tirar-se pel cap les avellanes, però com que són plenes de fruit es farien mal. I ja els fa prou mal la situació que suporten des de fa gairebe deu anys, quan Europa va obrir les fronteres a l'avellana turca. L'incendi provocat a la fàbrica Borges de Reus ha estat una cosa d'aquelles que no hauria d'haver passat mai, l'exemple de l'acció inútil i desesperada que fa més mal que bé. És difícil esbrinar qui té la culpa que les coses hagin arribat a aquest extrem, perquè, en aquesta crisi, tant els polítics com els pagesos o els industrials han fet en cada moment el que han considerat més adequat per defensar els seus interessos.

Els Pont, els amos de la fàbrica incendiada, han demostrat durant cent anys que saben fer d'empresaris i han aconseguit transformar l'empresa familiar en un autèntic grup multinacional que dona feina a 600 treballadors a Catalunya. Però segurament han comès un error de càlcul en importar avellana turca davant dels nassos d'un sector en crisi. I més quan l'avellana només representa l'1 per cent de les vendes de Borges. La relació de l'empresari amb el seu entorn —els Pont ho saben— no és sempre fàcil i, de vegades, l'interès social ha de passar per davant d'altres consideracions.

Ara ja ha passat. Els Pont es recuperaran. El sector de l'avellana no se sap. Els sindicats agraris, la Unió de Pagesos per ser més clars, han plantejat un conjunt de reivindicacions concretes que han de tenir resposta en

els pròxims mesos, segurament quan a Madrid governi ja el PP i els populars hagin de defensar els interessos del sector a Brussel·les. José María Aznar ha demostrat que té sensibilitat, perquè l'endemà mateix de l'atemptat de Reus va trucar per telèfon a Antoni Pont, president de Borges. A veure si també té un detall amb els deu mil

pagesos del sector de l'avellana. De tota manera, la gent dels pobles avellaners ho té negre, fins i tot en el cas que Brussel·les accepti les seves peticions. Les mesures que demanen són pedaços que servirán per allargar la vida al sector, com qui allarga la vida d'uns pantalons mentre en troba uns altres de nous que li facin el fet, i a Unió de Pagesos ho saben. La mateixa revista del sindicat, *La Terra*, publicava el febrer un article d'Andreu Ferré que explica que, després de les mesures d'ajut que ja van aprovar-se l'any 89, "un terç de la superfície d'avellaner s'ha abandonat", que vol dir que unes cinc mil persones s'han hagut de dedicar a una altra cosa. Ara, el 72 per cent dels pagesos que encara treballen en l'avellana al Camp de Tarragona tenen més de cinquanta anys d'edat. Competir amb Turquia és un objectiu impossible perquè els turcs solets poden satisfer la demanda d'avellana de tot el món a preus rebentats: la jornada laboral d'un pagès català costa unes 3.500 pessetes i la d'un pagès turc 625. Ja està tot dit. Aspirar a que la Unió Europea protegeixi els pagesos catalans limitant les importacions turques tampoc és realista. En canvi, sí que poden facilitar-se les coses

als pagesos de l'avellana, com s'han facilitat quan ha convingut als treballadors de la siderúrgia de Sagunt, de les fàbriques de cotxes del Baix Llobregat o de les mines del Berguedà. Perquè si no es fan aquests gestos, costarà convèncer els pagesos que parin de fer merder i tallar carreteres. ■

JORDI FORTUNY



"Han de facilitar-se les coses als pagesos de l'avellana, com s'han facilitat quan ha convingut als treballadors de Sagunt, del Baix Llobregat o del Berguedà".

El perquè d'un conflicte

Les dades corresponen als diners que guanya un pagès en un dia de feina.

